

Legenda o prvem snegu

To se je zgodilo že potem, ko je bil Adam prežnan iz raja. V nebesih je bil samo Bog in z njim njegovi angeli, ki so ga častili.

Nekoč je Bog hodil po nebeškem kraljestvu. Stopal je skozi velike dvorane, kjer še ni bilo ne svetnikov ne izvoljencev božjih. Dolgo je hodil in se ustavil šele v zlati sobi, ki je bila že lepo urejena. Njegov prestol se je bleščal ko sonce. Srebrni naslanjač poleg njega ni bil tako svetla, a vendar zelo lep. Saj je bil namenjen Materi božji, ki takrat še rojena ni bila. Tudi stoli za svetnike so bili že pripravljene, tako mehkih nimajo v nobenem gradu.

Gospod Bog je šel še dalje in si ogledal nebeške predvore. Tam so angelci pridno delali. Ker je bil na zemlji dan, so veliki angeli nosili v zlatih vrčih olje in prilivali soncu, da je gorelo. Drobnji angelčki pa so snažili zvezde, ki bodo zvečer žarele na nebu.

Nebeški Gospodar je bil zadovoljen. Stopil je še v sobico, kjer bo nekoč sveti Peter sprejemal duše. Poskusil je, ali se biserna nebeška vrata trdno zapirajo. Prav tedaj pa je nanje rahlo potrkal. Bog je razdovedno pogledal skozi lino v durih. Zunaj je plavalo v zraku na tisoče belih in pisanih metuljev. In dobri Bog se je spomnil, da se na svetu že bliža zima in da je ukazal metuljem, naj pridejo jeseni v nebesa. Saj bi sicer na svetu poginili od mraza. Vendar zima takrat še ni bila bela, ker ni bilo snega, samo mráz je pritiskal. Hitro je nebeški Oče odprl vrata in metulji so se vsuli skozi nje in Ga obdali kakor pisan, živ oblak. Največji izmed njih se je ponižno spustil na zlati rob božjega plašča. Bog ga je dvignil na svojo dobrotno dlan.

»Kaj bi rad?«

»Sveti Stvarnik, veliko prošnjo imamo.«

»Kakšno neki?«, se je začudil Bog.

Metulj je nadaljeval: »Drevesa na zemlji so tako grda in uboga zdaj, ko je že skoraj zima. Listje jim je odpadlo, obupana stegujejo svoje črne veje v nebo. Vsa zemlja je tako grdo rjava. Prosimo Te, pomagaj!«

Ljubi Bog je pomislil, nato pa se je zagledal v metuljeva krila. Na njih se je lesketal lep bel prah, drobne, predrobne zvezdice. In dobri Bog se je spomnil, kako lepo bi bilo, če bi ves svet pokrili k takimi zvezdicami.

Pokimal je metulju: »Uslíšal bom tvojo prošnjo. Ves svet bom pokrili z belimi zvezdicami, kakor jih nosijo tvoja krila. Saj jih je še dovolj ostalo od šestega dneva stvarjenja.«

Metulji so bili tako veseli, da so se pozabili zahvaliti. Odleteli so na širne nebeške poljane, kjer rasto čudovito lepe cvetke, kakršnih na zemlji nikjer ni.

Bog Oče je medtem poklical svetlolase angelce in jim naročil, naj gredo po svoja zlata rešeta. Stresali bodo skozi nje bele zvezdice na zemljo. Angelci so šli in sipali skozi nebeška tla bele zvezdice — snežinke.

Te so se lovile in prehitevale v meglah in oblakih. Postajale so vedno večje in težje, ker so jih pozile vodne kapljice. Počasi so legali beli kosmi na prstena tla. Zemlja ni bila več rjava in pusta, drevesa ne več črna in gola, vse je pokrila mehka bela odeja.

Na zemlji pa sta stala med vrati lesene kolibe Adam in Eva. Začudeno sta gledala padajoče snežinke. Zdelo se jima je, da pošilja Bog košček raja na zemljo.